

таинствения полумракъ на светата сграда. Чудотворецътъ го гледаше съ ясния си взоръ.

Царьтъ колѣннчи. Буря отъ разни мисли, тревоги, безспокойства се виеше въ душата му.

— Помогни ми, научи ме... — и царьтъ наведе чело, излѣ въ горещъ шѣпотъ отровната горчилка на сърдцето си. Сетне спрѣ предъ гробниците на братята си и майка си. Самъ, самъ... никому комуто би могълъ да открие душата си, да облекчи сърдцето си... Иоанъ бѣ младъ, Мария невръстна, царица Елена живѣеше тихо и уединено вдовишкиятъ си жребий, всѣки день все повече Целгуба се отдалечаваше отъ сърдцето му... А синоветъ на сестритъ му — Борилъ, Славъ, бѣха най-прикрититъ му врагове. Хризъ отново бѣ надигналъ непокорно глава. За това той го бѣ изгонилъ отъ Просѣкъ и на негово мѣсто изпратилъ вѣрния си Шишманъ.

Той доближи до гроба на Мария. Надъ бѣлата мраморна плоча горѣше голѣмо златно кандило.

Колко кратка бѣ утехата на лѣчезарната ѝ усмивка... Като падаща звезда бѣ блеснала тя само за мигъ въ тъмния шеметъ на живота му... А споментътъ за Ефросина и днитъ, прекарани въ Визансъ, бѣ вече тъй бледъ, тъй далеченъ...

Нима цѣлиятъ си животъ той щѣше да прекара само въ неспирни борби и тревоги? Една следъ друга се навдигаха, като тъмни зли чудовища, напасти и угроза. Щѣше ли той да издържи до край, да има силата до край да надѣлява надъ жестоката орисница на племето си?

Той излѣзе отново, мина край новостроящата се купель, нагледа майсторитъ, даде имъ съвети, и се отправи къмъ стария Асѣновски замъкъ, надвесилъ тъмнитъ си стени надъ Етъра. Научилъ се за излизането на царя, многоброенъ народъ се трупаше по пътя му, жени колѣничеха и се кръстѣха, старци и млади хора сваляха шапки, деца припкаха и му поднасяха прѣсно откѣснати цвѣта.

Всѣки искаше да види горещо обичания царъ. Калоянъ... Тѣхниятъ добъръ Иванъ... Съ леко движение на ржката Калоянъ отговаряше на поздравитъ.